

Sygn. akt VI Ka 1452/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ludmiła Tułaczko

protokolant: protokolant sądowy - stażysta Wioletta Gumienna

po rozpoznaniu dnia 20 lutego 2017 r.

sprawy A. W., syna L. i M., ur. (...) w W. obwinionego o wykroczenia z art. 92 § 1 Kw w zw. z § 86 ust. 5 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz MSWiA z 31 lipca 2002r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych / Dz. U. z 12.10.2002r. Nr 170 poz. 1393/., art. 86 § 1 Kodeksu wykroczeń w związku z art. 19 ust. 2 Ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 roku poz. 1137 ze zm.)

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie.

z dnia 4 sierpnia 2016 r. sygn. akt IV W 83/15

uchyla zaskarżony wyrok i umarza postępowanie wobec A. W. na podstawie art. 45 § 1 kw w zw. art. 5 § 1 pkt 4 kpsw; kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 1452/16

UZASADNIENIE

A. W. został obwiniony o to, że:

1. w dniu 1 października 2014r. ok. godz. 7:00 w W. na ulicy (...) naruszył zasady określone w § 86 ust. 5 ZISD w ten sposób, że kierując samochodem F. nr rej. (...) nie zastosował się do znaku drogowego P4 „linia podwójna ciągła” przejeżdżając przez tę linię.

tj. za wykroczenie z art. 92 § 1 KW w zw. z § 86 ust. 5 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz MSWiA z 31 lipca 2002r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych /Dz. U. z 12.10.2002r. Nr 170 poz. 1393/,

2. w miejscu i czasie jak pkt 1 kontynuując jazdę naruszył zasady określone w art. 19 ust. 2 Pord w ten sposób, że kierując samochodem marki F. o nr rej. (...) gwałtownie hamował bez przyczyny w wyniku, czego doprowadził do zderzenia z autobusem marki S. o nr rej. (...), powodując jego uszkodzenie, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 Kodeksu wykroczeń w związku z art. 19 ust. 2 Ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 roku poz. 1137 ze zm.)

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie na mocy wyroku

z dnia 4 sierpnia 2016r. w sprawie o sygn. IV W 83/15 obwinionego A. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt 1 czynu wypełniającego dyspozycję art. 92 § 1 k.w., a w ramach zarzucanego w pkt 2 czynu obwinionego A. W. uznał za winnego tego, że w dniu 1 października 2014r. ok. godz. 7:00 w W. na drodze publicznej tj. ulicy (...) naruszył

zasady określone w art. 19 ust. 2 pkt 2 Pord w ten sposób, że kierując samochodem marki F. nr rej. (...) hamował w sposób powodujący zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w wyniku, czego doprowadził do zderzenia z autobusem marki S. o nr rej. (...), powodując jego uszkodzenie, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym wypełniając dyspozycję art. 86 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. w zw. z art. 24 § 1 i 3 k.w. wymierzył obwinionemu łącznie karę grzywny w wysokości 800,00 (osiemset) złotych; na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.459,06 (jeden tysiąc czterysta pięćdziesiąt dziewięć złotych sześć groszy) tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 80,00 (osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Apelację od powyższego wyroku złożył obwiniony, który zaskarżył wyrok w całości. Wyrokowi temu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 7 k.p.k., polegającą na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu w postaci opinii sądowej biegłego T. D., podczas gdy sporządzona przez biegłego sądowego opinia uzupełniająca została wykonana bez uwzględnienia faktu dwukrotnego hamowania pojazdu F. przed autobusem S. Potwierdzają to zeznania świadków zdarzenia drogowego i zawierają się one w aktach tej sprawy w wielu miejscach. Taka sytuacja stanowi o tym, że rzekoma droga wyprzedzania i hamowania musiała być znacznie dłuższa, co nic zostało zawarte w analizie/symulacji a ma kluczowe znaczenie dla opinii i przez co w sposób niebudzący wątpliwości mogłoby wykluczyć/potwierdzić sprawstwo obwinionego, a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, iż obwiniony wykonał manewr wyprzedzenia autobusu;
2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływa na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. polegającą na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów w postaci protokołu oględzin obu pojazdów po wypadku drogowym i wyprowadzeniu wniosków z niej niewynikających, a mianowicie, iż charakter i miejsce uszkodzeń pojazdu obwinionego wykluczają wersję zdarzenia obwinionego i pozwalają wnioskować o braku dłuższego odcinka drogi, na którym obwiniony jechałby w spokojny i przewidywalny sposób środkiem drogi przed autobusem, podczas gdy takie wnioski winien wyprowadzić biegły sądowy w przygotowanej opinii sądowej, a nie Sąd I instancji, a nadto świadczyć mogą jedynie o tym, iż pojazd obwinionego znajdował się bliżej środka jezdni w momencie uderzenia (z uwagi na zamiar skręt w lewo), a drugi pojazd uderzył swoją lewą stroną w pojazd obwinionego, ponieważ zajmował (autobus) cały pas ruchu swoją szerokością;
3. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 7 k.p.k., polegającą na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadka M. G. dotyczących momentu zdarzenia, podczas gdy w momencie rzekomego wyprzedzenia autobusu świadek siedziała na skrajnym prawym fotelu autobusu, a linia lewego okna autobusu przebiegała nad linią dachu pojazdu, który wykonuje manewr wyprzedzania, tym samym uniemożliwiając widoczność tego manewru i z tego względu zeznania te nie powinny zostać uznane za wiarygodne: nadto świadek zeznała, że nie ma ulicy, w którą mógłbym skręcić (ul. (...)), czemu przeczy dokumentacja fotograficzna oraz dokumentacja topograficzna, potwierdzające istnienie dwóch ulic poprzecznych, w które można skręcić na odcinku rzekomego wyprzedzania, a co winno skutkować uznaniem całości zeznań świadka za niewiarygodne.

W świetle powyższego, obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie od obu czynów i przejęcie kosztów sądowych przed sądem I i II instancji na rachunek Skarb Państwa. W przypadku nieuwzględnienia powyższego wniosku wobec nastąpienia przedawnienia karalności obu czynów w dniu 1 października 2016 r., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i umorzenie postępowania oraz przejęcie kosztów sądowych przed obiema instancjami na rzecz Skarbu Państwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obwinionego jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie tylko w zakresie zarzutu przedawnienia karalności wykroczeń. Zgodnie z art. 45 § 1 k.w. karalność wykroczeń ustaje z upływem dwóch lat od popełnienia czynu. Przedawnienie w niniejszej sprawie nastąpiło z dniem 1 października 2016r. W związku z powyższym na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w. zaskarżony wyrok należało uchylić i umorzyć postępowanie wobec obwinionego A. W. zaś kosztami postępowania na podstawie art. 118 § 2 k.p.s.w. obciążyć Skarb Państwa. Pozostałe zarzuty zawarte w apelacji

obwinionego nie są słuszne. Sąd I instancji dysponował zeznaniami naocznych świadków zdarzenia. Byli to K. S., kierowca autobusu

i M. G., jego pasażerka. Świadczenie szczegółowo opisali sposób prowadzenia samochodu przez obwinionego A. W.. Zeznania tych świadków znalazły potwierdzenie we wnioskach opinii biegłego inż. T. D. oraz w protokołach oględzin pojazdów. Zgromadzony materiał dowodowy, oceniony zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego jednoznacznie wskazuje, że obwiniony w sposób bardzo niebezpieczny wyprzedzał autobus przejeżdżając linię podwójną ciąglą a następnie, bez powodu dwukrotnie zatrzymywał się na drodze zmuszając kierowcę autobusu do nagłego hamowania, przy czym podczas drugiego hamowania autobus uderzył w prawą tylną część samochodu F. (...). Obwiniony, w toku całego postępowania twierdził, że nie wyprzedzał autobusu i przygotowywał się do skrętu w lewą stronę w ulicę (...). W apelacji zarzuca, że przypisany mu manewr wyprzedzania autobusu przez podwójną linię ciąglą był niemożliwy do wykonania w warunkach drogowych panujących w dacie zdarzenia. Manewr ten musiałby być wykonany na długim odcinku drogi, podczas gdy z naprzeciwka odbywał się ruch pojazdów o dużym natężeniu zaś opinie biegłego nie uwzględniają dwukrotnego hamowania samochodu F. (...) przed autobusem S.. W tej sytuacji, jak zarzuca skarżący, rzekoma droga wyprzedzania i hamowania byłaby znacznie dłuższa, co nie zostało zawarte w analizie biegłego. Tymczasem opinie biegłego uwzględniają kilka wariantów zdarzenia. Logicznie rozumując, prędkość samochodu obwinionego musiała być większa od prędkości wyprzedzanego autobusu. Przy założeniu, że autobus poruszał się z prędkością 30 km/h, kierujący samochodem F. (...) mógł wyprzedzić autobus i zjechać na prawy pas ruchu, na odcinku drogi wynoszącym około 85 metrów zaś przy prędkości autobusu 40 km/h odcinek ten wynosił około 110 metrów. Pomiędzy miejscem, w którym obwiniony rozpoczął manewr wyprzedzania autobusu, czyli na wysokości ulicy (...) do skrzyżowania z ulicą (...) jest odległość 145 metrów. Powyższe dane wskazują jednoznacznie, że obwiniony miał możliwość zachowania się w sposób opisany przez K. S. i M. G.. Tym bardziej, że nie sygnalizował zamiaru skrętu w lewą stronę. Autobus został uszkodzony w części lewej i centralnej zderzaka zaś F. (...) po stronie prawej i centralnej, co wskazuje na skośne ułożenie samochodu F. (...) w stosunku do autobusu. Wychylenie samochodu F. (...) nastąpiło w prawą stronę, co wyklucza sytuację, aby samochód ten skręcał w lewo. Tę okoliczność miał na myśli Sąd I instancji stwierdzając w pisemnym uzasadnieniu wyroku, że uszkodzenia pojazdów wraz z zeznaniami świadków pozwalają wnioskować o braku dłuższego odcinka, na którym obwiniony jechałby w spokojny i przewidywalny sposób środkiem drogi przed autobusem. Nie można także podzielić zarzutu skarżącego, że zeznania świadka M. G. są niewiarygodne. Skarżący argumentuje, że zajmując siedzenie z prawej przedniej strony autobusu nie mogła obserwować manewru wyprzedzania, który odbywa się z lewej strony, gdyż samochód jest niższy niż poziom szyby bocznej autobusu. Skarżący nie uwzględnia jednak tej okoliczności, że świadek zajmują miejsce z przodu w pierwszym rzędzie po prawej stronie mogła obserwować sytuację na drodze przez szybę przednią. Tym samym należy dojść do wniosku, że materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie został oceniony zgodnie z zasadami wymienionymi w art. 7 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze Sąd odwoławczy orzekł jak w wyroku.